

at han er villig til at forsøge Salg, hvis der bliver gjort ham et Bud, som er fordeelagtigt, og om Bevarelsen af Ruinen ikke vil forhindre ham derfra.

Indenrigsministeren: Til den sidste Bemærkning kan jeg kun ganske kort svare, at jeg selv om jeg ansaae mig bespøiet dertil, ikke vilde foretage et saadant Salg. Jeg kan kun sige, at selv om jeg kunde sælge Pladsen med Ruinen til fri Disposition for en Privatmand, saa vilde jeg ikke gjøre det. Jeg kunde meget have ønsket, at denne Sag havde foreligget tidligere for Thinget, at den var indkommen saa tidlig og saa vel forberedt til Ministeriet, at der her kunde foreligge en Plan, ikke alene for Bygningen men ogsaa for dens Anvendelse, hvorved selvfølgelig Ministeriets Ansvar i denne Sag vilde have været meget betydeligt formindsket; men det blev af de Herrer af Udvalget erkjendt, at Sagen først er indkommen til Ministeriet saa seent, at der ikke har været Mulighed for paa anden Maade end ved Endringsforslag til Finantsloven at bringe den frem i Forsamlingen denne Gang, og dersom Forsamlingen ikke nu bestemmer sig til at anvende denne Ruin saaledes som det her er bragt i Forslag, saa vil dens Samtykke anden Gang ikke ansies, thi da vil det komme for sild. Planen gaaer jo væsentlig ud paa at skaffe en Bygning tilveie til den paataente store Industriudstilling og derefter til permanent Brug. Men skal det lykkes at sætte denne Plan igjennem, saa er det paa høie Tid, at der bliver begyndt derpaa; begyndes der et Aar senere, vil — efter hvad rette Bedkommende have forklaret mig — Sagen ikke kunne fuldendes.

Bentsen: Det har været mig tilfredsstillende, at flere ærede Medlemmer have udtalt sig for at ville understøtte det Endringsforslag, som jeg har været med at stille, og det har ogsaa glædet mig, at selv de Medlemmer af Finantsudvalget, der have været imod Forslaget, dog have stillet i Udfigt, at det til en senere Tid og under andre Omstændigheder kan vente en bedre Skæbne, end det kan have Haab om at faae idag. Jeg skal derfor, med Haab om, at det i Tiden, naar man har bedre Op-

lysninger, end man nu har, kan faae en bedre Modtagelse her i Thinget, erklære, at jeg paa egne og Medforslagstilleres Vegne tager Forslaget under Nr. 22 tilbage.

Da Ingen optog det saaledes fravalbne Forslag, bortfalbt det.

Udler: Jeg skal tillade mig at ytre et Par Ord med Hensyn til Endringsforslaget under Nr. 5. Jeg kan ikke nægte, at skjøndt jeg ønsker at give den ærede Indenrigsminister den her omhandlede Bemærkning, som jeg skal udtale mig for, hvad hans sidste Svar har bestyrket mig i, og hvorfor jeg haaber at kunne anføre ret gode Grunde, havde jeg dog ønsket, at han havde angivet Grundene, hvorfor han ikke vil sælge Marmor Kirkens Plads med Ruinen paa. Jeg skal navnlig udtale mig imod min ærede Nabo og imod det ærede Medlem for Aarhuus Amts 1ste Valgfreds (Winther). Der er navnlig et specielt Punkt, hvori jeg vil udtale mig mod det sidstnævnte ærede Medlem. Det er ikke, fordi han har stemt og talt anderledes her end i Udvalget; det følger af sig selv, at man maa kunne forandre Anskuelse, eftersom der fremkommer nye Data i en Sag; men hvad jeg paa det Bestemteste maa bebreide ham, det er, at han som Medlem af Udvalget kalder et Forslag, som han selv fra Begyndelsen af har stemt for, i højeste Grad umotiveret; det troer jeg, han paa ingen Maade er berettiget til, naar han ikke har gjort os andre Medlemmer bekendt med den Anskuelse, hvorpaa han bygger en saadan Dom, da han der ved sætter sine Colleger i Udvalget i en saadan Stilling, at de anbefale Noget som værende hele Udvalgets eller et Fleertals Mening, som dog senere et enkelt Medlem af Udvalget eller dets Fleertal i Thinget desavouerer for sit Bedkommende. Jeg har slet ikke nogen stor Betænkelighed ved, at Sagen er kommen saa seent frem. Denne Mangel paa Betænkelighed ligger deri, at naar Indenrigsministeren, hvad der følger af sig selv, ikke har kunnet fremkomme for os med mere detaillerede Momenter og med en større Motivering af Grunde, saa har han dobbelt Opfordring til at indhente samme, forinden han benytter Be-